

55 poviedok na večery a noci

*Starodávne rozprávky
(stredne dlhé)*

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7, stredne dlhé

R.H.

Andrew Lang
Róbert Hodoši

I.

II.

Názov: 55 poviedok na večery a noci

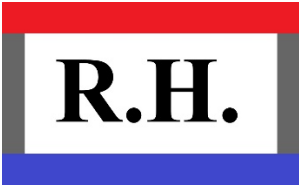
**Podtitul: Starodávne rozprávky,
stredne dlhé**

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

PDF

ISBN 978-80-570-5425-2

EAN 9788057054252

EPUB

ISBN 978-80-570-5426-9

EAN 9788057054269

MOBI

ISBN 978-80-570-5427-6

EAN 9788057054276

IV. (TIRÁŽ)

Titul: 55 poviedok na večery a noci

Podnadpis: Starodávne rozprávky, stredne dlhé

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7

Autori: Andrew Lang, Róbert Hodoši, +ďalší

Editoval a zozbieral: Andrew Lang (*1844, +1912)

Roky pôvodného vydania poviedok: 1889-1910

Výber zostavil, preložil a spracoval: Róbert Hodoši

Jazyková úprava: Róbert Hodoši

Vydal: Robert Hodosi (*1975), Lovce, SK

1. slovenské vydanie eKnihy: 2024

Počet strán: 499 (A5)

Počet slov: 155 tisíc

Obrázok na obálke: pixabay.com, Willgard Krause

Spracovanie obálky: Lydia Hlozakova

Copyright © Robert Hodosi (*1975), 2024, SK

*„Chcete mať inteligentné deti? Čítajte im rozprávky. Chcete
mať ešte inteligentnejšie deti? Čítajte im ešte viacej
rozprávok.“ (Albert Einstein)*

V. (ANOTÁCIA)

Kniha 55 poviedok na večery a noci je piatou zo série 7 kníh, ktoré spolu obsahujú 400 mystických poviedok. V tejto sérii sú stredne dlhé z nich, od 244. do 298., ich dĺžka je 7 až 10 strán (2470 až 3040 slov). Všetky sú zoradené od kratších po dlhšie.

Najznámejšie z nich sú = 24*/ Snehulienka a 7 trpaslíkov, 38*/ Dlhý, Široký a Bystrozraký, 41*/ Malý Palček, a ďalšie.

Kniha obsahuje najkrajšie poviedky a rozprávky z celého sveta, ktoré boli známe pred rokom 1910. Zozbieral ich Andrew Lang. Ako to napovedá už názov knihy, poviedky sú vhodné na večerné čítanie, pričom slovná zásoba je vhodná pre 10 až 12-ročných čitateľov. Pôvodne boli publikované v angličtine v 12 knihách, ktoré sú známe pod názvom The Coloured Fairy Books (Farebné rozprávkové knihy). Tieto poviedky vás zavedú nielen do sveta zvierat, kráľov a princezien, ale predstavujú vám aj rôzne príbehy ľudí z minulosti. Príbehy vás poučia a pobavia o drakoch, bosorkách, obroch a troloch. Toto dielo zostavil, preložil a spracoval Róbert Hodoši. V týchto poviedkach sa stretáva fantázia s realitou pomocou všemocnej predstavivosti, v ktorej neexistujú žiadne hranice.

*„Pre všetkých, ktorí chcú poznať minulosť, vyznať sa
v súčasnosti a vedieť, čo ich čaká v budúcnosti vo svete
fantázie a predstavivosti. RH*

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Ďalšie knihy, eKnihy a audioknihy z vydavateľstva Robert Hodoši

1000 slov a 4000 fráz, anglicky-slovensky, Róbert Hodoši

101 poviedok na večery a noci, Róbert Hodoši, Andrew Lang

Poviedky, anglicky, slovensky, Róbert Hodoši, Andrew Lang

Traja mušketieri, Alexandre Dumas

Tisíc a jedna noc, Pobavenie z arabských nocí, Andrew Lang

Modrá kniha rozprávok, Andrew Lang

7 kníh zo série: Poviedky na večery a noci, A. Lang, R. Hodoši

100+1 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #1/7, najkratšie

77 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #7/7, kratšie

66 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #6/7, krátke

55 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7, stredne dlhé

44 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #4/7, dlhé

33 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7, dlhšie

22+2 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #2/7, najdlhšie

Obsah

I.

II.

Názov: 55 poviedok na večery a noci

Podtitul: Starodávne rozprávky, stredne dlhé

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

IV. (TIRÁŽ)

V. (ANOTÁCIA)

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Obsah

1*/ Začarovaná srnka

2*/ Dcéra škandinávskeho troja

3*/ Farmár Číbrada

4*/ Srdce opice

5*/ Veľký Moti

6*/ Čarovná kniha

7*/ Päť múdrych rád od gurua

8*/ Čarodejníkov kôň

9*/ Potrestanie zbabelého Geralda

10*/ Ako najst skutočného priateľa

11*/ Príbeh rybára a jeho manželky

12*/ Vodná ľalia a zlaté priadky

13*/ Malá Divá ruža

14*/ Peter a čarodejník
15*/ Jedlička
16*/ Princezné Kupta a Imana
17*/ Dieťa z vajička
18*/ Princ a drak
19*/ Dávidko Whittington
20*/ Kto čaká, ten vyhrá
21*/ Čarovný veniec
22*/ Dvaja bratia a čarovná rybka
23*/ Slávik
24*/ Snehulienka a 7 trpaslíkov
25*/ Víla Gabriela na ostrove Lok
26*/ Verný Janko
27*/ Kôň Galfaxi a meč Ganfjoder
28*/ Príbeh Validada Úprimného
29*/ Obri a tri poklady
30*/ Zlatá morská panna
31*/ Felícia a hrniec dobrôt
32*/ Hnedý medveď z Nórska
33*/ Saténový lekár
34*/ Štyri dary
35*/ Ako Jano Dirič získal modrého sokola
36*/ Dcéra obra Buka Etemzucha
37*/ Zlodej Pinkel
38*/ Dlhý, Široký a Bystrozraký
39*/ Jozef, ktorý pásol zajace
40*/ Stano Bolovan
41*/ Malý Palček

42* / Ferko a vd'áčné zvieratá

43* / Statočný krajčír

44* / Vták Pazúrik

45* / Dievča alebo ryba

46* / Omyl víly s fontánou mladosti

47* / Lýdia a jej sedem bratov

48* / Malá žabka a vták

49* / Tri koruny

50* / Modrá hora

51* / Somária koža

52* / Malý zajac v džungli

53* / Dvanásť tancujúcich princezien

54* / Princ a tri osudy

55* / Vták pravdy

KONIEC

Poznámky...

1*/ Začarovaná srnka

244. diel zo 400

írska poviedka, počet slov 2470

Jedného dňa v Írsku kráčal po ceste mladý muž a za uzdu viedol statného koňa. Myslel na svoju matku a na to, akí sú chudobní, keďže jeho otec, ktorý bol rybár, sa utopil v mori. Rozmýšľal, čo má robiť, aby zarobil na živobytie pre oboch. Zrazu mu niekto položil ruku na plece a ozval sa hlas:

„Predáš mi svojho koňa, syn rybára?“

Mládenec zdvihol zrak a uvidel muža stojaceho na ceste s puškou v ruke, so sokolom na pleci a so psom po boku.

„Čo mi dáš za môjho koňa?“ spýtal sa mladík. „Dáš mi svoju pušku, svojho psa a svojho sokola?“

„Dám ti ich,“ odpovedal muž a vzal si koňa. Mladík si vzal pušku, psa a sokola a odišiel s nimi domov. Keď však jeho matka počula, čo urobil, veľmi sa nahnevala a zbila ho palicou, ktorú mala nablízku.

„To ťa naučí predávať môj majetok,“ povedala, keď už mala ruku celkom unavenú. Ale jej syn Ján jej nič neodpovedal a odišiel do postele, lebo ho to veľmi bolelo.

V tú noc ticho vstal a vyšiel z domu, pričom si so sebou niesol pušku.

„Nezostanem tu, aby ma bili,“ pomyslel si a kráčal, kráčal a kráčal, až kým nastal nový deň a on bol hladný. Obzeral sa okolo seba, či by niekde nemohol dostať niečo na jedenie. Neďaleko bol statok. Tak tam zašiel, zaklopal na dvere a sedliak so ženou ho prosili, aby vošiel, a podelili sa s ním o raňajky.

„Ách, ty máš pušku,“ povedal farmár, keď ju mladík položil do kúta. „To je dobre, lebo každý večer mi chodí na pole jedna srnka jesť kukuricu a ja ju nemôžem chytiť. To šťastena mi ťa sem poslala.“

„Rád zostanem a zastrelím vám tú srnku,“ odpovedal mladík. A v tú noc sa skryl a pozoroval kukuričné pole, kým tam neprišla srnka.

Potom zdvihol pušku k ramenu a práve sa chystal stlačiť spúšť, keď tu hľa, namiesto srnky tam stála žena s dlhými čiernymi vlasmi. Pri tomto pohľade mu zbraň od prekvapenia takmer z ruky vypadla, ale keď sa znova pozrel, opäť tam bola srnka, ktorá jedla kukuricu. A to sa opakovalo trikrát, až kým srnka neutiekla cez vresovisko a mladý muž za ňou.

Išli ďalej, ďalej a ďalej, až sa dostali k chalúpke, ktorá bola pokrytá krovím. Srnka s námahou vyskočila na strechu a ľahla si tak, aby ju nikto nevidel. Ale keď to urobila, zavolala:

„Choď dnu, rybárov syn, a jedz a pi, koľko vládzeš.“ Vošiel teda dnu a našiel na stole jedlo a víno, ale žiadneho človeka, lebo dom patril nejakým zlodejom, ktorí boli väčšinu času mimo domu a nečestne niekoho okrádali.

Keď Ján, rybárov syn, zjedol všetko, na čo mal chuť, schoval sa za veľký sud. Veľmi skoro počul hluk, ako keď sa muži prebívajú cez krovie a pod nohami im praskajú malé vetvičky. Zo svojho tmavého kúta videl do miestnosti a napočítal ich dvadsaťštyri, všetci boli veľkí, mrzuto vyzerajúci muži.

„Nieкто nám zjedol večeru,“ kričali, „sotva sme mali dosť pre seba.“

„To bol ten, čo leží schovaný za sudom,“ odpovedal vodca. „Zabite ho a potom sa poďte najesť a vyspať, lebo ráno musíme vyraziť.“

Tak štyria z nich zabili rybárovho syna, nechali ho tam, najedli sa, a potom išli spať.

Do východu slnka všetci opustili dom, lebo mali pred sebou dlhú cestu. Keď zmizli, srnka zišla zo strechy k miestu, kde ležal mŕtvy muž. Potriasla nad ním hlavou, z ucha jej vypadol vosk a on vyskočil živý a zdravý ako nikdy predtým.

„Dôveruj mi a jedz ako predtým. Nič sa ti nestane,“ povedala. Ján sa teda najedol a napil a zase tvrdo zaspal za sudom. Večer prišli lúpežníci veľmi unavení a ešte viac nahnevaní ako včera. Pretože sa im šťastie obrátilo chrbtom a takmer nič nepriniesli.

„Zase nám nieкто zjedol večeru,“ kričali.

„To bol ten muž za sudom,“ odpovedal kapitán. „Štyria z vás nech ho idú zabiť, ale najprv zabite tých štyroch, ktorí včera večer

predstierali, že ho zabili, a neurobili to, lebo je ešte stále nažive.“

Potom Jána zabili druhýkrát. A keď sa zbojníci najedli, ľahli si a spali až do rána.

Sotva sa ráno objavili slnečné lúče, už boli hore a hneď odišli. Vtedy vošla srnka a kvapla na mŕtveho liečivý vosk. Jano bol zase zdravý ako nikdy predtým. Vtedy mu už nevadilo, čo ho postihlo, lebo si bol istý, že sa oňho srnka zakaždým postará. A večer sa zopakovalo to, čo sa stalo predtým; štyria zbojníci boli usmrtení a rybárov syn tiež. No keďže im nezostalo žiadne jedlo, od zúrivosti sa takmer zbláznili a začali sa hádať. Od hádky prešli k bitke a bili sa tak urputne, že vzápätí ležali všetci mŕtvi na zemi.

Vtedy vošla srnka a rybárov syn sa vrátil k životu. Potom mu srnka prikázala, aby ju nasledoval. Po chvíli pribehli k malej bielej chalúpku, kde bývala stará žena a jej syn, ktorý bol chudý a tmavý.

„Tu ťa musím nechať,“ povedala srnka, „ale zajtra sa stretneme napoludnie v kostole, ktorý stojí tam rovno pred nami.“ Potom preskočila potok a zmizla v lese.

Na druhý deň sa mládenec vydal do kostola, ale stará žena z chalupy ho predbehla a do štrbiny vo dverách zapichla začarovanú paličku, ktorej sa hovorilo „hrot bolesti,“ aby sa o ňu otreľ, keď bude prekračovať prah dverí.

Keď sa tak stalo, zrazu sa cítil taký ospalý, že nedokázal stáť. Hodil sa na zem a upadol do hlbokého spánku, netušiac, že ho tmavý chlapec pozoruje. Nič ho nedokázalo prebudiť ani zvuk najsladšej hudby, ani dotyk dámy, ktorá sa nad ním skláňala. Na tvári sa jej zračil smutný výraz, keď videla, že to nemá zmysel. Napokon to vzdala, zdvihla mu ruku a napísala mu na bok správu o sebe: „Dcéra kráľa mesta pod vlnami.“

„Zajtra prídem,“ zašepkala, hoci ju nepočul, a smutne odišla.

Potom sa zobudil a tmavý chlapec mu povedal, čo sa stalo, a to ho veľmi zarmútilo. Ale tmavý chlapec mu nepovedal o jej mene, ktoré mal napísané pod pazuchou.

Nasledujúce ráno sa rybárov syn opäť vybral do kostola, rozhodnutý, že nepôjde spať, nech sa stane čokoľvek. No v zhone, keď sa ponáhľal von, sa dotkol rukou hrotu bolesti a na mieste, kde stál, klesol na zem zahalený do driemot. Druhý raz sa vzduchom

rozozvučala hudba a pani vošla dnu. Jemne vykročila, ale hoci mu položila hlavu na koleno a zlatým hrebeňom mu prečesala vlasy, oči neotvoril. Vtedy sa rozplakala, vložila mu do vrečka krásne kovanú škatuľku a odišla.

Na ďalší deň sa stalo rybárovmu synovi to isté. Tentoraz pani plakala ešte viacej ako predtým, lebo si povedala, že toto je posledná šanca a že už nikdy nebude môcť prísť, lebo musí ísť domov.

Len čo pani odišla, rybárov syn sa prebudil a tmavý chlapec mu povedal o jej návšteve a o tom, že ju už nikdy neuvidí, kým bude žiť. Rybárov syn pri tom pocítil, ako sa mu do srdca vkráda chlad, ale vedel, že to nebola jeho chyba, že ho premohol spánok.

„Prehľadám celý svet, kým ju nenájdem,“ zvolal. Keď ho tmavý chlapec počul, tak sa rozosmial. Rybárov syn si však nič nevšimol a vydal sa na cestu za slnkom. Cestoval každý deň, až kým sa mu v topánkach neurobili diery a nezačali ho bolieť nohy od cesty. Nevidel nič okrem vtákov, ktoré si robili hniezda na stromoch. Išiel ďalej a ďalej, až zrazu narazil na domček, pred ktorým stála žena.

„Nech žije syn rybára!“ povedala. „Viem, čo hľadáš; vstúp dnu, odpočiň si a najedz sa. A zajtra ti pomôžem, ako budem môcť, a pošlem ťa na cestu.“

Rybárov syn, Ján, s radosťou prijal jej ponuku a celý ten deň odpočíval. Žena mu dala na nohy masť, ktorá mu uzdravila rany. Za úsvitu vstal a chystal sa odísť, ale žena mu pri lúčení povedala:

„Mám sestru, ktorá býva pri ceste, ktorou musíš ísť. Je to dlhá cesta a trvalo by ti rok a deň, kým by si sa k nej dostal. Ale obuj si tieto staré hnedé topánky s dierami a budeš tam skôr, ako sa nazdáš. Potom ich vyzuj a otoč ich špičky smerom späť a päty k sebe.“

Rybárov syn to urobil a všetko sa stalo tak, ako žena povedala. Pri rozlúčke mu však druhá sestra, ako mu dávala ďalší pár topánok, povedala:

„Choď k mojej ďalšej sestre, lebo ona má syna, ktorý je strážcom nebeských vtákov a posielala ich spať, keď príde noc. Je veľmi múdry a možnože práve on ti pomôže.“

Mladík jej poďakoval a odišiel k tretej sestre.

Tretia sestra bola veľmi milá, ale nemala mu čo poradiť. A tak jedol, pil a čakal, kým sa jej syn vráti domov, keď pošle spať všetky

vtáky. Keď matka vyrozprávala svojmu synovi, strážcovi nebeských vtákov, o nešťastí rybárovho syna, dlho rozmýšľal a nakoniec povedal, že je hladný a že treba zabiť kravu, lebo chce večeru. Kravu teda zabili, mäso uvarili, a z jej červenej kože urobili vrece.

„Teraz vlez do toho vreca,“ prikázal mladíkovi, ktorý vliezol dnu a vzal si so sebou pištoľ, ale psa a sokola nechal vonku. Chovateľ vtákov zatiahol za šnúрку na vrchu vreca a dojedol večeru. Keď vtom cez otvorené dvere vletel orol, vzal vrece do pazúrov a odniesol ho krížom cez vzduch na ostrov. Na tomto ostrove nebolo nič na jedenie a rybárov syn si myslel, že zomrie od hladu, keď si spomenul na škatuľku, ktorú mu jeho milá pani vložila do vrecka. Nadvihol na nej veko a vyleteli z nej tri malé vtáčiky, ktoré mávali krídlami a pýtali sa:

„Dobrý pán, môžeme pre teba niečo urobiť?“

„Odneste ma do kráľovstva kráľa pod morskými vlnami,“ odpovedal. A jeden vtáčik mu pristál na hlave a ostatné dva mu sadli na plecيا. Vtedy zavrel oči. A za chvíľu bol v krajine pod morskou hladinou. Potom vtáčiky odleteli a mladý muž sa rozhliadol okolo seba. Srdce mu rýchlo bilo pri pomyslení, že tu býva pani, ktorú hľadá po celom svete.

Kráčal ďalej ulicami a za chvíľu prišiel k domu tkáča, ktorý stál pred dvermi a po dobre vykonanej práci odpočíval.

„Si tu cudzinec, to je jasné,“ povedal tkáč, „ale poď ďalej a ja ti dám niečo na jedenie a pitie.“ A mladík sa potešil, lebo nevedel, kam má ísť. A tak sedeli a rozprávali sa, kým sa nezotmelo.

„Zostaň so mnou, prosím ťa, lebo mám rád spoločnosť a som osamelý,“ poznamenal napokon tkáč a ukázal na posteľ v kúte, kam sa rybárov syn hodil a spal až do svitania.

„Dnes sa budú v meste konať konské dostihy,“ poznamenal tkáč, „a víťaz dostane za ženu kráľovu dcéru.“ Mladý muž sa pri tejto novinke zachvel od vzrušenia a pri odpovedi sa mu triasol hlas:

„To bude naozaj veľká výhra, rád by som tie preteky videl.“

„To je úplne jednoduché - môže tam ísť každý,“ odpovedal tkáč. „Vzal by som ťa so sebou, ale sľúbil som, že utkám túto látku pre kráľa.“

„To je škoda,“ odvetil mladík zdvorilo, ale v srdci sa potešil, lebo chcel ísť sám.

Odišiel z domu, vošiel do hája stromov, ktorý stál vzadu, a vytiahol z vrecka škatuľku. Zdvihol veko a vyleteli z nej tri vtáčiky.

„Dobrý pán, čo máme pre teba urobiť?“ spýtali sa ho a on odpovedal: „Privedte mi najkrajšieho koňa, akého kedy kto videl, najvznešenejšie šaty a topánky.“

„Už sú tu, pane,“ povedali vtáčiky, a tak sa aj stalo. A mladík ešte nikdy nevidel nič také nádherné.

Nasadol na koňa, vbehol na pole, kde sa zhromažďovali kone na veľké preteky, a zaujal medzi nimi svoje miesto. Bolo tam veľa dobrých zvierat, ktoré vyhrali mnohé preteky, ale kôň rybárovho syna ich všetky zanechal za sebou a na víťaznom stanovišti bol prvý. Kráľova dcéra naňho márne čakala, aby si prevzal svoju cenu, lebo sa vrátil do lesa, zosadol z koňa, obliekol si staré šaty, a prikázal skrinke, aby mu dala do vreciek zlato. Potom sa vrátil do domu tkáča a povedal mu, že zlato mu dal ten, kto vyhral preteky, a že tkáč si ho môže vziať za svoju láskavosť k nemu.

Keďže sa nikto neobjavil, aby si vyžiadal ruku princeznej, kráľ nariadil, aby sa konali ďalšie preteky, a rybárov syn vbehol do poľa ešte skvostnejšie oblečený ako predtým. Celkom ľahko sa mu podarilo všetkých súťažiacich zanechať ďaleko za sebou. Ani tentoraz si však svoju cenu nevyzdvihol. A tak sa stalo aj na tretí deň, keď sa zdalo, že sa na preteky zišli všetci ľudia v kráľovstve, pretože boli veľmi zvedaví, kto by mohol byť víťazom.

„Ak nepríde z vlastnej vôle, treba ho priviesť,“ povedal kráľ a poslov, ktorí videli tvár víťaza, poslal do všetkých ulíc mesta, aby ho našli. Trvalo to mnoho dní. A keď napokon našli mladíka v tkáčskej chalupe, bol taký špinavý a škaredý a mal taký zvláštny výzor, že vyhlásili, že to nemôže byť víťaz, ktorého hľadali, ale zlý zbojník, ktorý už zavraždil množstvo ľudí, ale vždy sa mu podarilo utiecť.

„Áno, musí to byť ten zbojník,“ povedal kráľ, keď rybárovho syna priviedli k nemu, „okamžite postavte šibenicu a obeste ho pred očami všetkých mojich poddaných, aby videli, ako znáša trest za svoje zločiny.“

Šibenicu teda postavili na vysokej plošine, rybárov syn na ňu vystúpil po schodoch a na vrchole sa obrátil, aby predniesol svoju poslednú reč, ktorá sa očakávala od každého odsúdeného, či už bol nevinný, alebo vinný. Keď hovoril, náhodou zdvihol ruku a kráľovská dcéra, ktorá tam bola po otcovom boku, uvidela meno, ktoré mu pod ňu napísala. S výkrikom vyskočila zo svojho miesta a oči divákov sa obrátili k nej.

„Počkajte! Počkajte!“ zvolala, sotva vedela, čo hovorí. „Ak toho muža obesia, v kráľovstve niet duše, ktorá by nezomrela tiež.“ Pribehla k miestu, kde stál rybárov syn, chytila ho za ruku a povedala:

„Otče, toto nie je žiaden zlodej ani vrah, ale víťaz troch pretekov. To on prelomil zaklínadlá, ktoré boli na mňa uvalené.“

Potom ho bez čakania na odpoveď zaviedla do paláca, kde sa vykúpil v horúcom kúpeli. Všetka špina, ktorú naňho uvalili víly, zmizla akoby mávnutím čarovného prútika. A keď sa obliekol do krásnych šiat, ktoré mu princezná poslala, vyzeral ako rovnocenný partner každej kráľovskej dcéry v celom Írsku. Zišiel do veľkej sály, kde ho čakala. Mali si veľa povedať, ale málo času. Pretože jej otec kráľ, princovia, ktorí ho navštívili, a všetci ľudia v kráľovstve boli ešte na svojich miestach a očakávali jej návrat.

„Ako si ma našiel?“ zašepkala, keď schádzali chodbou.

„Povedali mi to vtáky zo skrinky,“ odpovedal, ale viac povedať nemohol, pretože vyšli na otvorené priestranstvo, ktoré bolo preplnené ľuďmi. Boli tam aj princovia, ktorí sa zastavili.

„Ó, princovia!“ povedala a obrátila sa k nim, „keby jedného z vás dnes zabili, ostatní by utiekli. Ale tento muž mi dôveroval a trikrát mu odsekli hlavu. A pretože sa nebál, vezmem si radšej jeho ako jedného z vás, ktorí ste sem prišli, aby ste sa so mnou zosobášili. Mnohí králi sa ma tu snažili oslobodiť od zaklínadiel, ale nikomu sa to nepodarilo okrem tohto mládenca, Jána, syna rybára.“

Potom bola veľká veselica a svadobná hostina. A syn rybára mal odvtedy dostatok všetkého a k tomu krásnu princeznú, ktorú veľmi miloval.

****Koniec****

2*/ Dcéra škandinávského trola

Andrew Lang

245. diel zo 400

dánska poviedka, počet slov 2480

Kedysi dávno žil jeden mládenec, ktorý si išiel hľadať prácu. Na svojej ceste stretol nejakého muža, ktorý sa ho spýtal, kam ide. Mládenec mu odpovedal, že si hľadá prácu, a cudzinec mu nato povedal:

„Potom môžeš slúžiť aj u mňa. Práve hľadám do služby mládencu, ako si ty. Dám ti veľmi dobrý plat – vrece peňazí za prvý rok, dve vrecia za druhý, a tri vrecia za tretí rok. Ale musíš mi slúžiť celé tri roky a poslúchať ma vo všetkom, akokoľvek zvláštna sa ti bude zdať úloha. Nemusíš sa obávať vstúpiť do mojej služby. Nehrozí ti žiadne nebezpečenstvo, len musíš vedieť poslúchať.“

Nuž hneď sa aj dohodli. Mládenec odišiel domov s mužom, u ktorého sa zamestnal. Bolo to naozaj zvláštne miesto. Muž žil v chatrči pri kopci uprostred hustého lesa. Mládenec tam nevidel okrem svojho pána nikoho. Ten muž bol vlastne obrovitý pololudský trol, ktorý mal ohromnú moc nad ľuďmi aj zvieratami.

Nasledujúci deň mládenec začal so svojou službou. Prvou vecou, ktorú dostal na prácu, bolo nakrmiť všetky divé zvieratá v lese. Medzi nimi boli vlky, medvede, srnky, a zajace. Trol ich všetky priviazal a zhromaždil vo svojej stajni dole pod zemou, ktorá bola až míľu dlhá. No aj tak sa mládencovi podarilo splniť túto úlohu za jeden deň. Trol ho pochválil a povedal, že to spravil veľmi dobre.

Nasledujúci deň povedal mládencovi:

„Dnes zvieratá nedostanú jesť. Nekrmia sa každý deň. Môžeš si užiť voľno, až dokedy ich nebude treba zase nakrmiť.“

Potom trol vyriekol nejaké slová, ktorým mladý muž nerozumel. Hneď nato sa však tento mládenec premenil na zajaca a vbehol do lesa. Musel neustále bežať, lebo všetci poľovníci naňho mierili a snažili sa ho zastreliť. Keď ho niekde zacítili psy, tak naňho štekali

a naháňali ho. Bol jediným zvieraťom, ktoré bolo teraz v lese. Všetky ostatné trol uviazal vo svojej stajni. Preto sa ho každý poľovník v celej krajine snažil zastreliť. Avšak nikomu z nich sa to nepodarilo. Žiaden pes ho nevedel chytiť a žiadnemu strelcovi sa ho nepodarilo trafiť. Ustavične naňho strieľali, a on neustále bežal a bežal. Bol to nepokojný život, ale po čase si naň celkom zvykol. Vedel sa vyhnúť každému nebezpečenstvu, ktoré naňho číhalo. Dokonca sa zabával na tom, ako dokáže oklamať poľovníkov a psov, ktorí ho všade prenasledovali.

Takto prešiel celý rok. Potom si ho trol zavola domov, lebo bol v jeho moci ako i ostatné zvieratá. Keď k nemu prišiel, trol povedal zase nejaké nezrozumiteľné slová a zajac okamžite nadobudol svoju ľudskú podobu.

„Nuž, ako sa ti páči slúžiť u mňa?“ spýtal sa trol. „A ako sa ti páčilo byť zajacom?“

Mládenec odpovedal, že sa mu to veľmi páčilo, že nikdy predtým nevedel bežať tak rýchlo po zemi. Trol mu ukázal vrece peňazí, ktoré zarobil, a mládenec sa veľmi potešil, že mu môže slúžiť aj ďalší rok.

Prvý deň druhého roka bol taký istý ako predošlý. Nakrmil divé zvieratá v trolovej stajni. Keď tak urobil, trol vyriekol zase nejaké nezrozumiteľné slová a mládenec sa premenil na krkavca. Vyletel vysoko do vzduchu. Toto bolo preňho veľmi príjemné. Vedel sa pohybovať ešte rýchlejšie ako vtedy, keď bol zajacom. Psy ho teraz nemohli naháňať. Mal z toho veľké potešenie. No čoskoro zistil, že nemá ani trochu pokoja. Všetci strelci a poľovníci, ktorí ho zbadali, mierili naňho a strieľali po ňom, pretože v lese neboli žiadne iné vtáky. Trol ich všetky uviazal vo svojej stajni.

Keď si však všimol, že sa dokáže vyhnúť všetkým strelám, aj na toto si privykol. Takto prešiel celý rok. Potom si ho trol zavola znova k sebe. Preriekol nejaké čudné slová a on nadobudol zase svoju ľudskú podobu.

„Nuž, ako sa ti páčilo byť krkavcom?“ spýtal sa ho trol.

„Veľmi sa mi to páčilo,“ povedal mládenec, „pretože nikdy predtým som nebol tak vysoko.“